

дам огня и се размислям . . . Че човещина е нали: и ще се спречкаш, когато не те разбират и ще отвърнеш, когато те засегнат и какво не било . . . Тогаз на какво прилича живота: само ежби и тревоги . . . А хубаво е човек да е по сдържан. Ама как може то! И хубаво е, че ей тжй, човек остава сам; пжк като се смислиш отдалеч, тогаз отговора е друг.

— Тжй е, тжй Горан ага. Ако хората можеха по често да си дават сметка не саме много злини немаше да ги има по света.

Двамата сжбесседници се смжлчаха.

Ноща ставаше по тиха и некжде се обади щурче. Като в ответ се отзова друго, нататжк се откликна трето . . . и тжй щурчетата се будиха едно друго и си предаваха някакжв таен напев. До като едва се чуе последното щурче—пак се обади пжрвото.

И така над пожжнатите стжрнища се носеше тихата тжжна песен на щурците.

— Чуваш ли песента на щурците, — се обади Горан, — на есен веке заприлича.

— Щом се поженат нивята—то си е веке есен.

— И есента, — продума Горнака, ала спре. От някжде долетеха звуци на кавал.

Кавала пееше с болката на душа, която изпитва човек преди да стигне двајсетлетие.

Изпжрво долетеха монотонни, отпустнати ноти на умерен човек, който си отджхва. После се заприливаха кржшно, згжстено, като че някой хвжрляше жар в гжрдите на певеца и най сетне се вжзмогнаха трепети, които обливат като пролетна омара и блазнят като сжн след умора. Ноща се оживотвори. Тя заприлича на тайнствен чертог, гдето песента разтвяря дверите на незнайни входове.

Горнака слушаше песента и не можеше да повярва уши. На всяка извивка на песента той клюмваше глава.

— Хвала му! — похвали Исмаил бег кавалджията.

— Чудно ми е, Исмаил бег!

— Какво?

— Тжй свиря, сжщо като моя син.